

κτλ. κτλ.) ἐν τέλει ἐτάφησαν ὑπὸ ταῦτα καὶ οἱ ἴδιοι»
 «Ἔστω ἡ μνήμη αὐτῶν εἰς αἰώνιον ἀνάθεμα.»

Μπαρμπούνης.

Υ. Γ. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἀναγινώσκω ἐν τῇ ἰταλικῇ ἡμερηίδι ὁ «Φαμφούλα» ὅτι δολοκλήρον τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ δήμου Ρόκκα—Σπινανέτι, καταδικάσθη ὑπὸ τοῦ Κακουργιοδικείου εἰς δεσμὰ, κατηγορούμενον ἐπὶ διαφόροις ἐγκλήμασι, πλὴν ἀνθρωποκτονιῶν

Ὁ τρυφερός Δὸν Κισώτης.

Εἰς τὴν ἀπαράμιλλον γελοιογραφίαν τοῦ τρυφεροῦ Δὸν Κισώτου (Ν. Λεβίδου), ἣν ἐσκιαγράφησεν ὁ ἀριστοτέχνης κάλαμος τοῦ φίλου συνεργάτου μας κ. Κωνσταντίνου Ἱεροκλέους, δὲν τολμῶμεν ἡμεῖς οὔτε σκιὰς οὔτε γραμμὰς νὰ προσθέσωμεν. Ἄν καὶ δὲν ἀνέγνωμεν τὰ φλυαρήματα τοῦ καλοῦ παιδός, συμμεριζόμεθα καθ' ὅλα τὰ ὑπὸ Χεσμέ τοῦ Ἰμβρίου δι' αὐτὸν γραφέντα, καὶ τὸν διαβεβαιούμεν ὅτι ἂν δὲν θέλῃ νὰ τὰ ἔχῃ μετ' Χεσμέδες, ἐφ' ᾧ καὶ θὰ ἐδέσθῃ ἄχρι τοῦδε μετ' ἀγρυζίαν, πρὸς χάριν τοῦ εὐχαρίστως ἀναδεχόμεθα νὰ τὰ βάλῃ μετ' ἡμᾶς.

Καλεδών.

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

Ἠγάπησα πάντοτε τὰς ἐλδρομάς, ὡς ἐν τῶν δραστηριωτέρων φαρμάκων ἐναντίον τῆς μονοτονίας. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὅταν μένω ἐν Ἀθήναις ἐπιθυμῶ νὰ φύγω, καὶ ὅταν φεύγω ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανέλθω· ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν εὐδαιμονίαν μου. Ἐπίσης, ὅταν πρωθυπουργῇ ὁ Κουμουνορος, θέλω νὰ ἐπανέλθῃ ὁ Τρικoupης· καὶ ὅταν ἐπανέρχεται ὁ τελευταῖος, ἀρχίζω νὰ ἐπιθυμῶ τὸν πρῶτον. Τὴν παρομοίωσιν ἡδυνάμην νὰ ἐπεκτείνω καὶ εἰς τὰς γυναῖκας· θὰ ἔλεγον ὅτι ἡ κατὰκτησις μιᾶς γενιᾶς τὸν πόθον τῆς ἄλλης· θὰ τὸ ἔλεγον, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην σκηνὰς, ζηλοτυπίας καὶ ἀπιστίας· καὶ εἶμαι τόσο δειλὸς πρὸς τὰς γυναῖκας· οὐχ ἥσσαν σπεύδω νὰ ὑπομνήσω πρὸς ἐκείνην, ἣτις θὰ ἐδέχετο τὴν ὑπόμνησιν :

«Mais, Madame, après tout, je ne suis pas un ange».

Ἡ Σύρα ἦτο ὁ πρῶτος σταθμός μου. Ἀλλόκοτος νῆσος αὕτη ἡ Σύρα. Μετὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν δύνασαι νὰ τὴν ἀγαπήσῃς καὶ νὰ τὴν μισήσῃς. Ἔχει τόσο κομψὰς Συριανὰς· καὶ εἶναι τόσο ἀνοστοὶ τὰ ἄρρενα ἡμίση της. Εἶναι τόσο μαγικὴ ἡ θάλασσά της καὶ τόσο ἄτερπνος ἡ ξηρὰ της. Κουράζεσαι ὅταν ἀναβαίνῃς τοὺς ἀνηφόρους της· κουράζεσαι καὶ ὅταν πλανᾷσαι εἰς τὴν πλατεῖάν της. Αἶφνης τὴν νομίζεις ὅλην ἔξοχην καὶ μετ' ὀλίγον τὴν φαντάζεσαι ὅλην ἐν καφενεῖον. Πιστεύεις διὰ μίαν στιγμὴν, ὅταν τὸ πρῶτον ἐκβάλλῃς εἰς τὴν μαγικὴν θέσιν τῶν Βαπορίων της, ὅτι δύνασαι νὰ διέλθῃς ἐκεῖ βίον δολοκλήρον· καὶ μετὰ ταῦτα πείθῃσαι ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ διημερεύσῃς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Βλέπεις τώρα τοὺς νεανίσκους της καθίδρους ἐξ ἐργασίας· καὶ ἄλλοτε καθίδρους ἐξ ἀργίας· τοὺς φαντάζεσαι πλήρεις ἐνεργείας καὶ τοὺς βλέπεις πλήρεις ρακῆς. Δύνασαι νὰ στοιχηματίσῃς ὅτι ἡ Σύρος εἶναι ἡ πλουσιωτέρα τῶν νήσων· καὶ

χάνεις τὸ στοιχημὰ σου, διότι ἡ Σύρα διατελεῖ ἐν παρακμῇ. Τὴν μακαρίζεις τώρα διὰ τὸν Βαφειοδάκην της· καὶ στιγμὴν μετὰβάλλεις γνώμην, εὐχόμενος πρὸς χάριν της ἀλλαγὴν Δημάρχου. Κάλλιςτος ὁ νέος ἀστυνόμος της σήμερον· αὐριο θ' ἀναγκασθῇ νὰ τὸν ἐλέγξῃς ὡς ἄπλοῦν τυμπανοκρούστην, περιοριζόμενον νὰ ἐκδίδῃ γελοίας περιοριστικὰς διατάξεις. Φαντάζεσαι ὅτι σήμερον θὰ διασκεδάσῃς καὶ κατακλιόμενος χαίρεις ὅτι δὲν ὑποκτόνησας ἀπὸ πληξίν.

Τί εἶναι ἡ Σύρα ;

Μία ἀπογεματιανή, ὅπου βλέπεις τὰ ὠραιότερα τῶν κερρασιῶν καὶ ἀκούεις τὰ σαχλότερα τῶν πραγμάτων.

Εἶσαι τόσο ὠραία ὡς ὑποστιγμή, ἀλλὰ καὶ τόσο σαχλὴ ὡς περίοδος βίου, ὦ Σύρα !

Ἄν ἡ πνευματώδης καλλονὴ τῶν γυναικῶν σου σκεπάζῃ μετὰ ῥόδα τοὺς γυμνοὺς σου βράχους, ἀλλὰ τῶν ἀνδρῶν σου ἡ πνευματώδης μανία σὲ ἐξαντλεῖ καὶ σὲ μεταβάλλει εἰς κολοσσαῖον ταίπουρον, ὅπερ λέγεται Σύρα.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγεν ὅτι ἂν ὁ κόσμος τελειοποιηθῇ, γυναῖκες πλέον δὲν θὰ γεννῶνται· ἐγὼ φρονῶ ὅτι ἂν ἡ Σύρα ἀναγεννηθῇ, ἄνδρας πλέον δὲν θὰ παράγῃ.

Ἐπάρχουσι καὶ ἐξαίρέσεις· ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶναι ἐξηρημένοι — ὄχι δυστυχῶς καὶ τῆς ἐπιστρατείας.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

Κρε—Κρε.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Ἐκ νεκρολογίας περὶ τοῦ ἐν Καλάμαις ἀποθανόντος ἱατροῦ Οἰκονομοπούλου, δημοσιευθείσης ἐν τῇ *Παλιγγενεσίᾳ*. Ὁ κ. δημάρχος ἐξ ὀνόματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀπήγγειλε ἀποχαιρετισμὸν ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ἀρχίσας ὡς ἑξῆς :

«Κύριε (!) Οἰκονομόπουλε.»

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἐτελείωσε μετὰ τὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῇτε τὴν ἐκφράσιν τῆς ὑπολήψεως, μετ' ἧς διατελοῦμεν κλπ.

* *

Βοηθὸς ἄλεπτος στοιχηματίζει νὰ γευθῇ παρὰ τινι πλουσίῳ, ὑπὲρ τὸ δέον φιλαργύρῳ. Μεταβαίνει ὅθεν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος εἰς τὴν οἰκίαν τούτου καὶ ἀκούσας ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης γευματίζει, ἀρχίζει νὰ λέγῃ μεγαλοφώνως ὅτι λυπεῖται διὰ τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας, ἀλλὰ καὶ φοβεῖται ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐπίσκεψιν, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ βεβαίου κέρδους δεκακισχιλίων δραχμῶν. Ὁ φιλάργυρος ἀκούων ταῦτα παρουσιάζεται, τὸν προσκαλεῖ καὶ ὅπως μὴ περιμείνῃ τὸν παρακαλεῖ νὰ συγγευθῇ. Μετὰ τὸ γεῦμα τὸν ἐρωτᾷ περὶ τῆς ὑποθέσεως διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθε.

Ἰδού, τῷ ἀπαντᾷ ὁ βοηθός. Ἔχετε θυγατέρα διὰ γάμον;

— Μάλιστα.

— Τῇ δίδετε ἑκατὸν χιλιάδας προίκα;

— Ναί.

— 'Εγὼ τὴν πέρνω μὲ ἐννενηντα.

Ἐκ τοῦ προγράμματος τοῦ *Παρθενῶνος*.
Σήμερον *Οἱ Φραντζέζες* . . .

Παρακαλοῦμεν τὴν ἀστυνομίαν νὰ πιστοποιήσῃ τὴν με-
ταβολὴν τοῦ φύλου τῶν (ἱερ. καὶ θηλ.) Φραντζέζων πρὸς
γνώσιν τῶν θαμῶνων τοῦ *Παρθενῶνος* καὶ συμμόρφωσιν.

Κώστας ὁ σκουπιδᾶς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ἐίμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐσοδείας. Συγκομίζομεν, πω-
λοῦμεν, ἀγοράζομεν σταφίδας, συζητοῦμεν περὶ σταφίδων
ἢ πολιτικῶν, σπογγίζομεν τὸν ἀφθονον ἰδρώτα, ὃν ἡ ζωὴ
κίνησις καὶ αἱ θερμαὶ πνοαὶ τοῦ βορρᾶ ἀπιστεύτως ἐπύ-
ξασαν, διότι τὰ προσφιλῆ μας καὶ δροσερὰ μαϊστράλια ἐφέ-
τος ἐφάνησαν πολὺ ἀκατάδεκτα, καὶ οἶονεὶ φειδωλευόμενα
νὰ κατευνάσωσι τὴν κατέχουσιν ἡμᾶς θέρμην.

Ὁ μὴν οὗτος εἶναι ὁ τροφοδότης μὴν τῶν Πατρῶν καὶ
τῆς Ἑλλάδος συμπάσης. Πλὴν οἱ ὀλιγώτερα ἐκ τούτου ὠ-
φελούμενοι εἶσιν οἱ κτηματῖαι, ἐφ' ὧν βουλιμιώσαι βδέλ-
λαι πρὸ πολλοῦ ἔχουσιν ἐπικαθήσει, οἱ σταφιδαποθηκάριοι.
Ἦδη ἔστησαν οὗτοι τὴν λαιμητόμον πλάστιγγά των, καὶ
ἀκόπως ἐκτελοῦσι τὸν παράνομον πλουτισμόν των, ἀφαι-
ροῦντες τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας τοῦ πτωχοῦ κτηματίου,
διὰ μυρίων κεκρυμμένων καὶ φανερῶν διαρπαγῶν καὶ τοκο-
γλυφιῶν. Ἐνόςφω δμως γεωργικῇ Τράπεζα δὲν συστήθῃ, αἱ
λέπραι αὐταὶ θέλουσιν εἰσθαι ἀναπόσπαστοι τῆς ἑλληνικῆς
γῆς, καὶ θέλουσιν ἀκωλύτως ἐξασκεῖ τὸ ἀπορροφητικὸν ἔρ-
γον των, οὐτινος αἱ ἐπιβλαβεῖς συνέπειαι ὁσημέραι γίνον-
ται καταφανεῖς.

Πρὸ τοῦ λεσχιδίου γίνονται τὰ μεγαλείτερα περὶ σταφί-
δος παρλαμένα. Σοβαρὰ καὶ αὐθεντικῇ ἀκούεται ἐκεῖ ἡ
φωνὴ τοῦ καπνοδόρου ἐμπορομασίτου Σταματοπούλου, δι-
καιολογούντος τὰς ψευδεῖς περὶ σταφίδων εἰδήσεις, δι' ὧν
πρότερον ἐφώτιζε τὸ κοινόν. Ἐπιδόκιμάζων τὰ λεγόμενα,
ἵσταται ἐκεῖ που πλησίον ὁ χαριτωμένος υἱὸς του. Οἱ πα-
ρακαθήμενοι σταφιδέμποροι, ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ ἔργῳ των ἐνα-
βρυόμενοι, μόλις ἐνατενίζουσι τοὺς κομίζοντας αὐτοῖς εἰ-
δήσεις μεσίταις, οἵτινες λαιμομανδηλωμένοι, τρέχουσιν ἀ-
κράτητοι πρὸς ἄγραν πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν. Εἰς τὸ πα-
ράλιον συνώστισις ἀτμοπλοίων, θορυβώδης κίνησις ἀπειρα-
ρίθμων ἐργατῶν, βαρελίων κυλιόμενων, καρραγωγέων φωνα-
σκούντων, πλαστιγγῶν, σταθμῶν, φορτηγίδων καὶ τελω-
νοφυλάκων, πάντων ὁμοῦ ὀρχουμένων καὶ κραυγαζόντων,
ὥσπερ δαιμονιώντων. Καὶ οὕτω μέχρι τῆς ἐσπέρας, ὅτε οἱ
κάτω ἀνωτέρας ἔχοντες ἐργασίας, ἐξέρχονται εἰς τὸν ὠ-
ραῖον περίπατόν μας Ἰψηλὰ ἀλώνια, μεθ' ὧν ἀναποσπά-
στως συνδεδεμένα εὐρίσκεις πρόσωπά τινα, οὐραγούντος
στρατιώτου τινὸς φιλελευθέρου φύσει, συμφῶνως πρὸς τὰς
ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ.

Τὰς Κυριακὰς τὰ ἀψηλὰ ἀλώνια ἐνδύονται τὴν ἐορτά-
σιμον στολὴν των, διότι ἐπὶ τῶν ὤμων των φέρουσι τὸ
σφριγῶν πλῆθος τῶν νέων καὶ νεανίδων τῆς πόλεώς μας,
διασταυρούντων συνεσταλμένας ὀφθαλμοβολὰς, ὑπὸ τὴν
αὐστηρὰν ἐπιβλεψίν των ἀτιθάσων γονέων των. Τὰ Ἰψηλὰ

Ἀλώνια εἶναι τὸ κοινῶς λεγόμενον *χουσενὶ παζάρι* τῶν ἐπι-
θυμούντων νὰ συρραφθῶσιν εἰς γάμου κοινωνίαν. Ἐκεῖ γί-
νεται ἡ ἐπίδειξις τῆς νέας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν διαφο-
ρων μνηστέρων, ἐκεῖ σταθμίζεται τὸ ποσὸν τῆς προικὸς,
ἐκεῖ συγκρίνεται καὶ ἐκτιμᾶται ἡ ἀξία ἐκάστου ἢ ἐκάστης
τῶν διερχομένων. Ἄν νέον τι πρόσωπον προστεθῇ εἰς τὸν
ὀμιλον οἰκογενείας τινὸς, ἀμέσως σχόλια περὶ τοῦ αἰτίου
τῆς προσεγγίσεως καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς οἰκειότητος, ἥτις
παρατηρεῖται.

Μεμετρημένοι καὶ ὕπουλοι ὀφθαλμοσκοπῖαι, πολλὰ ἐρεу-
νῶσαι, χημικὴ ἀνάλυσις τοῦ χρώματος, τοῦ ποιοῦ καὶ τῆς
ἡλικίας τῶν ἐκάστοτε ἀναφαινομένων γυναικείων ἐνδυμά-
των, ἀποτελοῦσιν τὴν προσφιλεστέραν ἐνασχόλησιν καὶ με-
λέτην τοῦ ὥραίου φύλου, οὐδὲ τὰς ἐλαχίστας ταινίας ἀφί-
νοντος ἀνεξετάστους· οὐχ ἥττον παρατηρεῖται καὶ ἐπικρί-
νεται ἡ ἐπιθυμία τινὸς, δεσποινίδος ἀκόμη, νὰ ἐπιδεικνύη-
ται μὲ νέον ἐκάστοτε φόρεμα, ἀρκούντως φορτιζόμενον ἐκ
τοῦ συνδυασμοῦ ἐργοστασίου ὁλοῦ ταινιῶν, ποικιλμάτων
καὶ ἀνθέων. — Πλὴν τί νὰ σοὶ εἶπω, τὰ Ἰψηλὰ Ἀλώνια ἔ-
χουσι πολλὰ τὰ ἀξιοπαρατήρητα, περὶ ὧν ἄλλοτε ἐν πλάτει.

Αἱ ἐξετάσεις τῶν διαφορῶν ἐνταῦθα ἐκπαιδευτηρίων ἐπε-
ραιώθησαν, τῶν παρευρεθέντων εἰς αὐτὰς ἀποκομισάντων
κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εὐαρέστους ἐντυπώσεις. Πλήθος
πολὺ συνῆρρευσεν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν μικρῶν ἀντιπροσώ-
πων τοῦ ὥραίου φύλου, ὧν ἀφ' ἐνὸς μὲν εὐνέστησεν ἡ
περὶ τὰ γράμματα καὶ τὰ ἐργόχειρα γοργὴ πρόοδος, ἀφ'
ἐτέρου δὲ ἐθαυμάσαμεν τὸ χάριεν καὶ εὐεϊδὲς τοῦ παραστα-
τικοῦ, πολλὰ ὑποσχόμενου διὰ τὸ μέλλον· τῇ ἀληθείᾳ, τὰ
μικρὰ κοράσια αὐξάνουσιν ὥς ὁ κισσός· τὴν περίσου μικρὰν
κόρην, ἥς ἐθώπευες παίζων τοὺς πλοκάμους, φέτος διστά-
ζεις πῶς νὰ προσβλέψῃ, καθόσον τὸ παιδικὸν ἦθος καὶ τὴν
ἀθωότητα, ἀντικατέστησε τὸ πλουτισθὲν στήθος καὶ ὁ ἐγωῖ-
σμός τῆς δεσποινίδος, ἀναλαβούσης τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέ-
σιν της. Οἱ πρόφην παιδικοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοί, ἥδη ἐξακον-
τίζουσι μύδρους πυριφλεγεῖς, κεραυνοῦντας πάντα, μὴ αὐ-
θωρεῖ ὑποχωροῦντα, τολμητίαν. Ἄ! διατὶ νὰ μὴ τιμωρῇ
ὁ Ποινικὸς νόμος τοιαῦτα ἐγκλήματα;

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἐμάθωμεν ἐνταῦθα τὴν αἰσίαν κα-
τάληψιν τῆς Θεσσαλίας παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Βύ-
χης ἔργον θὰ ἦτο, ἂν ἡ εὐτοκος ρητορικὴ φαντασία τοῦ κ.
Παναγοπούλου ἐτίθετο εἰς κίνησιν, ἵνα πανηγυρίσῃ τὸ εὐ-
τυχὲς πέρας τῶν μικροῦ δεῖν ἀποπνιγούσων αὐτὸν πρὸς
τοὺς προξένους ἄλλοτε προσφωνήσεών του. Σημειωτέον
πρὸς τούτοις, ὅτι ἡ γηθόσυνος αὕτη αὐξήσις τῆς Ἑλλάδος
ἐλαβε χώραν ἐπὶ τῆς Δημαρχίας Θάνου Κανακάρη, ὅπερ καὶ
τοῦτο δὲν θὰ ἦτο ἀσχημον ν' ἀναγράψῃ ἐφ' ὑψηλῆς στήλης
ὁ κ. δήμαρχος, ἵνα αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ ἔχωσιν ὁρατὰ
τὰ σημεῖα τῆς ἀξίας τοῦ συγχρόνου δημάρχου, οὐτινος
καὶ αὕτη ἡ παντόφλα ἔχει ἱστορικὴν ἀξίαν.

Μενέλαος.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Κύριε Μενέλαε. — Καλὸν εἶναι νὰ φανερωθῇτε εἰς ἡμᾶς
ὕπὸ τὸ ἀληθινόν σας ὄνομα, διὰ νὰ *κουβεντιάζωμεν* ὀλίγον
καὶ ἰδιαιτέρως. Ὅσον ἀπὸ ἐχεμύθειαν ἔχετε ὅσην θέλετε.

Ἡ Διεύθυνσις.